

Janko Samec:

Cvetna nedelja.

Vsa dalja blesti se od solnca in cvetnega praha,
ki se je od kelihov polnih razlil na vse kraje.
Tu leta metuljček, čebelica drobna tam jaha
na bilki zeleni, ki v vetrnih s pokloni se maje.

Srebrni zvon v tajni se pesmi oglašča z doline,
ki v sladko pokojnost se mladega jutra razliva
kot tiha radost, če v srcu predolgo se skriva
in v nemi besedi iz prsi nenadoma šine.

Še v lahnem polsnu dremajoč droben ptiček se z veje
po solncu blestečem ozira in listov posluša
skrivnostno šumenje ... Pa sam še poskuša
se v pesni polglasni ... in kmalu zapoje glasneje ... glasneje ...

Po cesti odpravljajo starci in starke nadložne
se k véliki maši. Kot da bi želeli pokoja
si v težkem življenju, jim trudna je hoja
in misli nekoč vse vesele so zdaj jim pobožne.

Pred pragom cerkvenim pa čaka na svoje ovčice
star župnik in gleda po polju in moli —
Ko vidi mladino, ki v solncu in cvetju tam doli
se smeje, kar samo razjasni se resno mu lice ...

